

единъ тигръ, който бѣше счупилъ оковѣтъ си, хвърли ся въсь него за да го разкъса и изѣде. Испървомъ Любко усѣти нѣкакво радостно движеніе, защото щеше да види вече себеси избавенъ отъ своя гонитель, но веднѣга проклѣ туй движеніе, и пожелаѣ да стане свободенъ. Щѣ отдамъ, рече, добро вмѣсто зло, като избавѣ живота на този злочестенъ чловѣкъ. Едвамъ ли начърта туй желаніе и веднѣга видѣ жилѣзния си кафесъ отворенъ; сиуши ся къмъ странѣтъ на този чловѣкъ, който ся бѣше пробудилъ и ся бранеше противъ тигра. Стражарѣтъ помисли себе си за изгубенъ, когато видѣ и страшилото, но страхътъ му ся измѣни завчасъ въ радость, като видѣ добротворното страшило, че ся хвърли противъ тигра, кагото удуши, и послѣ легна при краката на тогози, когото бѣше избавилъ. Чловѣкътъ отъ признателность, ся спустна за да помилкува страшилото, което му бѣше показало такавѣ услугѣ; но веднѣга чу единъ гласъ, който му думаше: *Едно добро дѣло, никогадъ неосшава бѣзъ награжденіе* и въ сѣщото врѣме видѣ едно красно кученце при краката си. Любко смаянъ отъ своето прѣобразуваніе, направи хиляди милкуванія на своя стражаръ, който го зе въ наръчіята си, и го отнесе на царя, комуто приказа туй чудно дѣло. Царицата поиска и зе кучето; а Любко при своето ново прѣобразуваніе можеше да ся дяржи за честитъ, ако можеше да заборава че е былъ чловѣкъ и царъ. Царицата го безмѣрно гледаше, и понеже ся боеше да не бы да порастне поголѣмо, съвѣтувася до лѣкарытъ си, които ѣ казахъ че нетрѣбва да го храни съ друго, освѣнь съ хлѣбъ и то помалко. Горкыйтъ Любко умираше отъ гладъ до пладне, но трѣбваше да търпи.